

15 JANUARI 1929

No. 2

34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Zijt nuchteren, en waakt; want uwe tegenpartij, de duivel, gaat om als een brieschende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden.”

1 Petrus 5:8

VERZOEKING.

Door JOHN P. LILLYWHITE.

Er staat in het vierde hoofdstuk van Mattheüs en in het vierde hoofdstuk van Lukas een geschiedenis geschreven, die in haar teere schoonheid den waren toestand openbaart van iemand, die den wil van God zoekt te doen. Zij onderwijst een les, die elk Heilige der Laatste Dagen behoort te leeren om als prediker en verkondiger der gerechtigheid te slagen. Die les is, dat elkeen die den Heere tracht te dienen, zijn eigen drinkbeker heeft, en den gemengden inhoud daarvan moet drinken. Hij zal in verzoeking komen en zwaar beproefd worden, zooals geschied is met allen, die hun kruis hebben opgenomen en Hem gevolgd zijn, Die stierf om den mensch vrij te maken.

De Tegenstander is listig, en het is immer zijn bedoeling om te verleiden, te kwellen, en, zoo mogelijk, te verwoesten. Verzoeking, zooals wij het noemen, is een der ernstigste zwarigheden in iemands leven. De gedachte voedt het brein met herinneringen uit het verleden, en beelden voor de toekomst. De zinnen leveren de voeding voor het heden.

De tong kan het gif der verzoeking verder brengen, bitter en toch verleidelijk, totdat alle krachten van het wezen overstuur zijn. De wil is ontroond en hulpeloos; het geweten kan haar taak niet verrichten, noemend het goede kwaad en het kwade goed, en alle goede invloeden worden aangegrepen en omgezet in kwade.

Twee groote feiten, met betrekking tot het leven, staan vast. Ten eerste, dat elkeen op de een of andere wijze verzocht wordt. Zelfs de heiligheid van den Zoon Gods ontkwam er niet aan. Ten

tweede, dat de verzoeking niet de zonde zelf is, doch het materiaal waaruit ondeugd of deugd worden gevormd. Daarom, dit wetende, zij dit een waarschuwing voor elk Heilige der Laatste Dagen, en een roep om waakzaamheid, zelf-tucht en zelf-wantrouwen! Het behoort ons een aandrijving te zijn om in het gebed steun te zoeken en te maken dat de ziel zich alleen krachtig en veilig gevoelt door de hulp van God. God moet altijd onze toevlucht zijn. Ons geloof en vertrouwen moeten gelijk die van den Profeet zijn: „Gij zult dien in volmaakt vrede bewaren, wiens gedachten bij U verblijven; omdat hij in U vertrouwt.”

Sommigen onzer zijn geneigd te denken dat hun deel meer bitter is, of dat hun beker meer moeilijkheden bevat, dan die van hun naasten. Wij verbeelden ons dat zij aan het kruis ontkomen en dat hun de beproevingen gespaard worden die ons worden opgelegd. Doch Satan's eerste bedoeling is welhaast om ons te doen denken dat ons geval een bijzonder geval is, of dat onze beproevingen ongewoon zwaar zijn. Zijn hoofddoel is om opstand tegen God te verwekken en ons tot zelfmedelijden en zelfbeklag te brengen.

Doch ons geval is niet buitengewoon, noch verschillend van andere. Neen, Petrus zegt ons: „dat hetzelfde lijden aan uwe broederschap, die in de wereld is, volbracht wordt”. Worden wij door Satan gekweld en in verzoeking gebracht? Zij ook. Worden wij in onzen goeden arbeid tegenwerkt? Zij ook. Hebben wij scherpen, bitteren zielestrijd? Zij ook. Klagen wij over ontgoocheling of zware beproeving? Zij mogen ook reden zien om zulks te doen. Elkeen heeft zijn eigen kruis en hof van smarten, te eeniger tijd, in het leven. Om die reden zei de Heer tot Zijne discipelen: „Bidt altijd, opdat gij niet in verzoeking komt”. En een van Zijn apostelen zei: „Zijt nuchteren, en waakt, want uwe tegenpartij, de duivel, gaat om als een brieschende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden”.

Satan aarzelde noch vreesde om den Zoon van God te verzoeken, en hij zal geen middel onbeproofd laten om de kinderen Gods in zijn strikken te vangen. Daarom past het elk Heilige der Laatste Dagen om onder alle omstandigheden op zijn hoede te zijn. Hij moet zelfs den schijn van het kwade vermijden, en ingeval hij ernstig verzocht wordt, moet hij het voorbeeld van den Meester volgen: den tegenstander weerstaan met vastberadenheid en moed.

Bij den aanvang Zijner bediening werd de Zaligmaker „door den Geest” in de woestijn geleid, om van den Duivel verzocht te worden. Na een veertig dagen vasten — dagen van voorbereiding en gebed — hongerde het den Zaligmaker. Toen kwam de vijand en trachtte door zijn geraffineerde lagen Jezus van het aangegeven pad af te leiden, doch „vol des Heiligen Geestes” zijnde, zegevierde de machtige Overwinnaar en overwon Hij den verleider der zielen.

Indien het Jezus' roeping ware om de Zaligmaker en Bevrijder der menschen te zijn, moest Hij den Vorst en de machten der duisternis overwinnen; en reeds bij het begin van Zijn aardsche bediening openbaarde Hij zich als de Eene die gekomen was om de werken van Satan teniet te doen, en Zijn koningschap te vestigen, in de eerste plaats als Koning over zichzelf, en dan over elken invloed van buiten die Hem zocht tegen te gaan in het vervullen van de groote zending waarvoor Hij gekomen was. Het was Zijn roeping om niet alleen Zijn macht en bevoegdheid boven het kwade en den Verleider te bewijzen, doch ook om een waardig voorbeeld van alle gerechtigheid te zijn.

De eerste verzoeking was een beroep op den eetlust, een aansporing om de verlangens van het vleesch te bevredigen. De Verleider kwam tot Jezus, en in zeer aannemelijke woorden en tegelijkertijd een schaduw van twijfel op Zijn Godschap werpend, vroeg hij Hem om na zulk een lang vasten aan het natuurlijke verlangen naar voedsel te voldoen. Er lagen, zooals zich uit het verhaal laat begrijpen, vele steenen om hen heen, en de Verleider zeide eigenlijk: „Bewijs uw Zoonschap door het volbrengen van het wonder om deze steenen in brood te veranderen”. Doch de Heer antwoordde: „De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat”.

Indien de Zaligmaker met Satan had ingestemd, en op eenigerlei wijze getracht had Zijn honger te stillen, zou dit mistrouwen jegens den Vader en verloochening van het vertrouwen dat deze in Hem gesteld had, beteekend hebben. Een der moeilijkste dingen is voor de meeste menschen om hun lusten te onderwerpen en te beheerschen. De allesbeheerschende gedachte bij zoovelen is: „Wat zullen wij eten?” en „Waarmede zullen wij ons kleeden?” Doch het woord van God is waarheid: „De mensch zal bij brood alleen niet leven”. Och, indien wij deze eene les slechts leeren konden en een deel van onszelf maken, hoe gelukkig zouden wij dan zijn!

De mensch is drieledig: intelligentie, geest en lichaam. Velen leven alléén voor het bevredigen der verlangens van het vleesch, daarom leven zij slechts als een dier. Anderen leven alléén ter voldoening aan de verlangens van het brein: verstandelijke ontwikkeling en wetenschappelijke kennis vormen de allesverterende hartstocht van hun leven. Ten laatste hebben wij hen, die het harmonisch-geestelijke leven leiden, die zich trachten te voeden met het Woord der Waarheid (het Brood des Levens), en daardoor sterk in de genade en kracht des Heeren worden.

De tweede verzoeking was een beroep op de eierzucht. Datgene waardoor zoovelen vallen. De eierzucht is geweest (en is nog) het kerkhof van tallooze, overigens edele, karakters. Velen zijn er zoo gauw toe verleid om hun onafhankelijkheid en macht te overschatten. Zij hebben zoo'n verlangen om te pralen, om gezien en gepre-

zen te worden door de menschen. Velen worden mislukkelingen door hun alles-overheerschende begeerte om uit te blinken. Doch langzaam, en door heilzame kastijdingen, komen enkelen onzer tot een kennis van de nauwe grenzen waartoe onze daden zich noodgedwongen moeten beperken. Indien ons duidelijk wordt wat ons en anderen mogelijk is, zal dit ons nuttelooze pogingen besparen en tot nuttiger dingen inspireeren. Dan gaan wij als goddelijke gaven erkennen wat wij tot dien tijd als menschelijke resultaten hebben beschouwd, en in dat geval aanvaarden wij met graagte en liefde hetgene dat de Heere aan ons als een deel van Zijn wil heeft bekend gemaakt. Zooals reeds gezegd, trachtte de Verleider ten tweeden male den Zaligmaker te verstrikken, door een beroep op de eerezucht te doen, daar wij lezen: „Toen nam de duivel Hem naar de heilige stad, en stelde Hem op de tinne des tempels. En zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven dat Hij Zijne engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eeniger tijd Uwen voet aan eenen steen aanstoot”. Satan stelde eigenlijk voor, dat onze Heer van Zijn goddelijke zending blijk zou geven.

Zie eens hoe listig deze uitdaging is: „Indien het waar is, zooals Gij zegt, dat Gij de Zone Gods zijt, bewijs het. Vertoon dit wonder”. Satan weet even goed als ieder ander dat er wetten zijn die regeeren en beperken, en zoo wij ze ongehoorzaam zijn, volgt onvermijdelijk lijden. Lijden is beslist de nasleep der zonde. Doch de Meester had van deze wetten een grootere kennis dan Satan, en daarom Zijn antwoord: „Er is wederom geschreven: Gij zult den Heere, Uwen God, niet verzoeken”. Opnieuw had de Aartsvijand der zielen het onderspit gedolven.

De derde verzoeking was een beroep op de zucht naar weelde, die in de levens van de meesten een gruwelijke plaag is. De duivel nam Jezus op een zeer hoogen berg en toonde Hem al de koninkrijken der wereld in hun duizelende pracht. Welk een verzoeking zou dat voor de meeste menschen geweest zijn!

Voor een enkele daad van aanbidding bood Satan Jezus de wereld aan. Had hij het recht om haar weg te schenken? In den beginne gaf God den mensch heerschappij over al het geschapene, doch de mensch verviel in zonde, verloor daardoor zijn heerschappij en werd aan Satan onderworpen, en Satan eigende zich de bevoegdheid van „god dezer wereld” toe, en regeert als de „Overste van de machten der lucht, de geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid”.

Het is opmerkelijk dat Jezus niet opkwam tegen de aanspraken van Satan om de koninkrijken der wereld te geven aan wien hij verkoos. Doch in elk geval kwam het hem niet toe om de wereld weg te schenken. Satan zeide eigenlijk: „Ik weet waarvoor Gij in de wereld zijt gekomen, en dat is, om haar tot God, Uwen Vader,

terug te voeren. Gij staat op het punt om het pad van lijden en schande te betreden, van vernedering en dood aan het kruis. Hier is echter een gemakkelijke manier om de wereld te bekomen: geen verraad, geen hoon, geen vreeze, geen kruis, doch slechts een enkel eerbetoon aan mij, en de wereld is de Uwe”.

Het antwoord kwam snel: „Ga weg, Satan!”, en voor de derde maal was de vijand der gerechtigheid verslagen: „Er staat geschreven: den Heere, uwen God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen”.

Hier leed de duivel een drievoudige nederlaag. Bevrediging der lusten, eerzucht en zucht naar weelde hadden geen aantrekkingskracht voor Hem, Die kwam om de werken van den Duivel teniet te doen. Indien dit slechts van ons allen gezegd kon worden, welk een hemel zou deze aarde dan zijn!

De les is schoon. De toepassing is eenvoudig. Weest gij een voorbeeld in gerechtigheid.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 2.

Voorbestaan en vóór-verordineering van den Christus.

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.)

Wij verklaren, op grond van Heilige Schriften, dat het Wezen dat onder de menschen als Jezus van Nazareth gekend wordt, — en als Jezus de Christus door allen die Zijn Godschap erkennen — bij den Vader bestond vóór Zijn geboorte in het vleesch; en dat Hij in het voorbestaan verkoren en verordineerd werd om den eenen en eenigsten Zaligmaker en Verlosser van het menschelijk geslacht te zijn. Vóór-verordineering houdt noodzakelijkerwijs vóór-bestaan in; om die reden wijzen de Schriften die van het eene getuigen tevens op het andere; en dientengevolge zal er in deze verhandeling niet naar gestreefd worden om de bewijzen die op het voorbestaan van Christus betrekking hebben, te scheiden van die, welke op Zijn vóór-verordineering wijzen.

Johannes de Openbaarder heeft in visioen enkele tooneelen gezien, die zich in de geestenwereld vóór den aanvang der menschelijke geschiedenis hebben afgespeeld. Hij was getuige van strijd en geschillen tusschen wetsgetrouwheid en verzet, toen de scharen die het eerste verdedigden, werden geleid door Michaël, den aartsengel, en de rebelse strijdkrachten onder aanvoering stonden van Satan, die ook genaamd wordt de duivel, de slang en de draak. Wij lezen: „En er werd krijg in den hemel: Michaël en zijne engelen krijgden tegen den draak; en de draak krijgde ook, en zijne engelen”. 1)

---

1) Openb. 12:7; zie ook verzen 8 en 9.

In dezen kamp tusschen onbelichaamde scharen waren de krachten ongelijk verdeeld; Satan vergaderde onder zijn banier slechts een derde der kinderen Gods, die zinnebeeldig worden voorgesteld als de „sterren des hemels” ¹⁾, de meerderheid streed aan de zijde van Michaël, of onthield zich tenminste van werkdadigen tegenstand, op die wijze aan het doel van hunnen „eersten staat” beantwoordend; terwijl de engelen die de zijde van Satan gekozen hadden, „hunnen eersten staat niet behielden” ²⁾ en daardoor de kans op de heerlijke mogelijkheden van een meergevorderden toestand of „tweeden staat” ³⁾ verbeurden. De zege was aan Michaël en zijne engelen; en Satan of Lucifer, dientevoren een „zoon van van den morgen”, werd uit den hemel geworpen, ja, „hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijne engelen zijn met hem geworpen.” ⁴⁾ De profeet Jesaja, wien deze gebeurtenissen ongeveer acht eeuwen vóór het schrijven van Johannes werden geopenbaard, weeklaagt met geïnspireerd gevoel over den val van zulk een groote; en noemt zelfzuchtig eerbejag als de oorzaak: „hoe zijt gij uit den hemel gevallen, o morgenster, gij zoon des dageraads! hoe zijt gij ter aarde nedergehouden, gij, die de Heidenen krenktet! En zeidet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen, ik zal mijnen troon boven de sterren Gods verhoogen; en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het noorden. Ik zal boven de hoogten der wolken klimmen; ik zal den Allerhoogste gelijk worden. Ja, in de hel zult gij nedergestooten worden, aan de zijden van den kuil!” ⁵⁾

Een rechtvaardiging voor het aanhalen dezer teksten in verband met onze huidige beschouwing, kan gevonden worden in de oorzaak van het groote geschil — de omstandigheden die leidden tot dezen oorlog in den hemel. Het blijkt duidelijk uit de woorden van Jesaja, dat Lucifer, reeds zeer hoog gestegen zijnde, zich nog meer zocht te verhoogen zonder ontzag voor de rechten en den vrijen wil van anderen. De zaak wordt in duidelijke woorden voorgesteld in een openbaring, aan Mozes gegeven, en door den eersten profeet der tegenwoordige bedeeeling herhaald: „En Ik, de Heere God, sprak tot Mozes, zeggende: Die Satan, wien gij geboden hebt in den naam van mijnen Eeniggeborene is dezelfde die van den beginne was, en hij kwam voor Mij, zeggende: Zie — hier ben ik, zend mij, ik wil Uw zoon zijn, en ik zal alle menschen verlossen, zoodat niet eene ziel zal verloren gaan, en zekerlijk wil ik het doen; geef mij daarom Uwe eer. Maar zie, Mijn geliefde Zoon, Welke was Mijn Geliefde en Uitverkorene van den beginne, zeide tot Mij — Vader, Uw wil geschiede en de heerlijkheid zal

1) Openb. 12 : 4; zie ook Leer en Verb. afd. 29 : 36-38; en 76 : 25-27.

2) Judas 6.

3) P. v. G. W., Abraham 3 : 26.

4) Openb. 12 : 9.

5) Jes. 14 : 12-15; vergelijk Leer en Verb. afd. 29 : 36-38; en 76 : 23-27.

U zijn voor eeuwig. Daarom, omdat die Satan tegen Mij opstond, en den vrijen wil van den mensch zocht te vernietigen, welke Ik, de Heere God, hem gegeven had, en ook, omdat Ik hem Mijne eigene macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijnen Eeniggeborene nederwerpen. En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de menschen te misleiden en te verblinden, en hen aan zijnen wil te onderwerpen; ja, zelfs zoovelen als er niet naar Mijne stem willen hooren." 1)

Aldus wordt getoond hoe, eer de mensch op aarde werd geplaatst, — hoe lang daarvoor weten wij niet — Christus en Satan, met de scharen geesten-kinderen van God, bestonden als intelligente persoonlijkheden 2), die bij machte waren en de gelegenheid hadden om hun eigen gedragslijn te kiezen en tevens de leiders die zij zouden willen volgen en gehoorzamen. In die groote bijeenkomst van geesten-intelligenties werd het plan van den Vader, waardoor Zijn kinderen tot hunnen tweeden staat bevorderd zouden worden, voorgesteld en ongetwijfeld besproken. De gelegenheid die aldus binnen het bereik werd geplaatst van de geesten, n. l. het voorrecht om aardse lichamen op zich te nemen, was zóó overtreffend heerlijk, dat die hemelsche menigten in gezaug uitbarstten en juichten van vreugde. 3)

Satan's schema van dwang, waardoor allen veilig door hun sterfelijken loopbaan geleid zouden worden, beroofd van vrijheid in handelen en een vermogen om voor zichzelf te kiezen, dermate gebonden dat zij gedwongen waren tot goeddoen — opdat geen enkele ziel verloren zou gaan — werd verworpen; en het nederig aanbod van Jezus den Eerstgeborene — om sterfelijkheid op zich te nemen en onder de menschen te leven als hun Voorganger en Leeraar, met inachtnaeme van 's menschen heiligen vrijen wil, doch hun leidend om dit goddelijke erfdeel waardig te gebruiken — werd aangenomen. De beslissing bracht krijg teweeg, die eindigde in de nederlaag van Satan en zijne engelen, welke men uitwierp en de grenzenlooze voorrechten ontnam, die aan den sterfelijken of tweeden staat verbonden zijn.

In dien hemelschen raad van engelen en Goden speelde het Wezen, dat later als Jezus, Maria's Zoon, in het vleesch werd geboren, een voorname rol, en daar werd Hij door den Vader verordineerd om de Zaligmaker der menschheid te zijn. Dit is ons vroegste verslag dat spreekt over den Eerstgeborene onder de zonen van God; voor ons die lezen duidt het aan het begin der geschreven geschiedenis van Jezus de Christus.

Uit „Jesus the Christ”, door J. E. Talmage.

1) P. v. G. W., Mozes 4 : 1-4; zie ook Abraham 3 : 27, 28.

2) Voor een verdere bespreking van het voorbestaan der geesten, zie schrijver's „Artikelen des Geloofs”, lezing 10 : 21-30.

3) Job 38 : 7.

NIEUWS UIT DE ZENDING.

Afscheidsworden.

Mijn geliefde Broeders en Zusters:

Het volgende stond eens op een groote, goed onderhouden boerderij te lezen: „Ik geef deze boerderij gratis aan den eersten tevreden mensch die erom vraagt”. Langen tijd kwam er niemand; tenlaatste meldde een man zich aan, zeggende: dat hij tevreden was.

De boer vroeg hem: „U is dus een tevreden iemand, niet waar?” De man antwoordde: „Ik ben volkomen tevreden”. Waarop de boer onmiddellijk terugzei: „As u volkomen tevreden is, waarom wilt u dan deze boerderij hebben?”

Ik ben niet tevreden, ofschoon ik de aangenaamste periode in mijn leven onder U, vriendelijke menschen, heb doorgebracht. Ik voel me nu ontevredener dan ooit. Ik weet dat ik voortgang zal willen maken, groeien en er nooit mee ophouden, want indien ik ermee op zal houden, raak ik achter.

Ik heb een getuigenis van een levend evangelie gezocht, en haar tot mijn groote vreugde gevonden. Elk van U heeft tot het vuur in mijn boezem bijgedragen, dat voortdurend zegt: „O God, ik geloof niet alleen, ik wéét”.

Ik heb een bede voor Uw welzijn, nu ik naar een nieuw arbeidsveld ga. God zegene U. Tot weerziens!

Uw Broeder:

EDWARD H. ANDERSON Jr.

Vertakkingsconferenties.

Sinds den 28en October j.l. zijn vertakkingsconferenties gehouden in Delft, Schiedam, Leiden, Den Haag, Dordrecht, Rotterdam-Overmaas, Rotterdam en Gouda. De vele leden en bezoekers die deze vergaderingen bezocht hebben, genoten van waardevolle uiteenzettingen der Evangelie-beginselen. Omtrent de conferentie in Dordrecht schrijft Ouderling John F. Kikkert ons het volgende:

„Alle vergaderingen waren gekenmerkt door een bijzonder aangename geest. In de Priesterschapvergadering werden 7 broeders verhoogd of aangesteld in het Priesterschap.

„Een speciaal programma werd uitgevoerd in de Zondagsschool. Een vergadering voor ambtenaren en ambtenaressen werd gehouden, waarin 40 aanwezig waren en men rapport uitbracht van de toestanden in de onderscheidene organisaties. Onderwijs en aanmoediging gaven de volgende personen: Ouderling G. van der Waard, gemeentepresident John F. Kikkert, Overziener Ralph M. Davey der Z. S. en O. O. V., en districtspresident J. Vernon McGrath.

„Naar aanleiding van de „Anti-Mormoonsche” reclame, de laatste 3 of 4 weken gevoerd, beloofde de avondvergadering een succes te worden, daar deze door advertentie was aangekondigd.

„De sprekers waren Ouderling G. van der Waard, districtspresident J. V. McGrath en Zendingspresident John P. Lillywhite, die op een schoone wijze o.a. Jac. 3: 11-12 uiteenzette, in verband met de tegen de Heiligen der Laatste Dagen ingebrachte beschuldigingen. De vruchten van het „Mormonisme” zijn goed, en dus moet de boom goed zijn. Ouderling Don. M. Wakefield zong een schoone solo en als slotzang zong de vergadering „Wij danken U, Heer, voor Profeten!” Ouderling R. M. Davey eindigde met dankzegging.

„Aanwezig waren 112 personen, w.o. 28 vreemdelingen. Er werden 36 boekjes uitgegeven, en in den loop der week nog 45 meer”.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

MIJN NIEUWJAARS-CATHECHISMUS.

Door LEAH D. WIDTSOE.

Presidente der Zustershulporganisaties
van de Kerk in de Europeesche Zending.

Voor het Nieuwe Jaar: De tijd voor het jaarlijksch „inventaris opmaken” is gekomen. Wij zien op hetgeen wij in het afgelopen jaar hebben tot stand gebracht met trots of spijt, al naar gelang wij naar ons beste kunnen hebben gehandeld, of de zaken hun gemakkelijkste beloop hebben gelaten.

Wij stellen de vraag: Hoeveel meer weet ik nu dan een jaar geleden? Hoeveel grooter dan een jaar geleden is mijn vermogen om mijn medemensch waarlijk te helpen? Hoeveel grooter is mijn liefde voor mijn naaste geworden? Hoeveel nader is het groote duizendjarig vrederijk gekomen, door mijn zelfbeheersching, mijn vermogen om in vrede te leven met mijn eigen hart, mijn gezin, met mijn medeleden der Kerk, met al God's kinderen wier levens met het mijne elken dag in aanraking komen? Hoeveel meer ben ik in staat om hun deugden te zien en te waardeeren, terwijl ik hun fouten over het hoofd zie?

Zoo ik mijn beste „ik” niet de overtuiging kan geven dat ik van dag tot dag en van week tot week mijn deel heb gedaan: wat dan zal mijn pad leiden in het streven van het Nieuwe Jaar? Zal ik met mijn strijd ophouden, tot mijzelf zeggen dat de Zustershulpvereniging of de Kerk teveel tijd eischen, dat haar lessen te zwaar zijn, of dat de leden niet zoo aangenaam of zoo eerbiedig jegens mij zijn als het eigenlijk behoort? Zal ik de schuld mijner tekortkomingen elders leggen, of precies waar zij zijn moet — op mijn eigen zwakken wil?

Indien ik nalatig of zelfs roekeloos ben geweest, dan is de eerste stap die gedaan moet worden: rechtsomkeert, zonder verwijl. Eén schrede tegelijk, gestadig klimmend, met biddend hart, dagelijks, totdat ik een glimpje zie van dien zoeten „vrede, die het verstand te boven gaat”, die alleen komt tot hen, die in overeenstemming met de bedoelingen van onzen hemelschen Vader leven.

Indien ik de vragen mijns harten kan beantwoorden op een wijze die mijn beste „ik” redelijkerwijze kan voldoen, kan ik inderdaad weten dat mijn Kerk waarlijk eene ziel heeft geholpen om het op-

gaande pad te vinden en te behouden, dat tot vreugde leidt. Dan, indien ik, onder het verrichten van mijn dagelijksch werk, diegenen opzoek wier nood grooter is dan de mijne, en een deel van mijzelf geef om hen op hun weg te helpen; indien ik mijn oogen sluit voor de gebreken van anderen, en toch tracht mijn eigene te overwinnen, zal ik wèl doen.

Resultaat: Een weinig inzien van de liefde die onze hemelsche Vader heeft voor ons — Zijn eigen geestelijke kinderen — en een beter begrijpen van de vreugde die Hij schept in ons goeddoen. „Adam viel opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.” Wil elkeen van u Zijn weg eens beproeven en voor zichzelf te weten komen — tenminste ten deele — de beteekenis van het woord *vreugde*? Wilt u elken dag probeeren om wat vooruitgang te maken, in de richting van het doel dat Hij voor al Zijne kinderen zet?

Aan elkeen en allen mijner geliefde zusters, van elke natie en taal, ongeacht uw leeftijd of woonstede, wensch ik — onze geestelijke verwantschap erkennend — een nuttig en vreugdevol Nieuw Jaar.

DE ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Zeër wel geslaagd.

De halfjaarlijksche conferentie van het Rotterdamsche district werd op den 3en, 4en, 5en en 6en Januari j. l. gehouden. Een groote bekendheid heeft men op verschillende wijzen aan deze speciale bijeenkomsten gegeven; het aantal leden-bezoekers was groot en ofschoon de buitenstaanders niet in bijzonder grooten getale waren opgekomen, waren er velen onder hen die na hun bezoek naar huis terugkeerden met de overtuiging dat er in het zoogenaamde „Mormoonsche Evangelie” toch veel meer schuilt dan het zinlooze geschimp van de dwazen doet vermoeden. En wanneer er slechts één nederige ziel tot kennis van de feiten komt is immers alle arbeid op overdadige wijze beloond?

Het eerste lied, op Donderdagavond, was „O, Mijn Vader!”. Ouderling R. M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O.O.V. in de Nederlandsche Zending, zond een bede om den bijstand der Voorzienigheid op. Volgende op het zingen van „Des menschen vrije wil” las Br. J. P. Hagg 1 Corinthhe 15 voor.

Na een inleiding van Zendingspresident John P. Lillywhite kreeg Ouderling L. W. M. Dalebout het woord over het eerste geloofsartikel: „Wij gelooven in God, den Eeuwigen Vader, en in Jezus Christus Zijnen Zoon, en in den Heiligen Geest.” Het bestaan van het Opperwezen, van den H. Geest, en de goddelijke

geboorte en levenswijze van Christus waren enkele der voornamste punten waarop Spr. den nadruk legde.

Zr. R. de Roo en Br. M. van Gelderen zongen een duet, „Lied der Ruste” geheeten. Zr. Louise de Gast begeleidde op het orgel.

Ouderling J. H. McLaren besprak het tweede geloofsartikel: „Wij gelooven dat de mensch voor zijne eigene zonden gestraft zal worden en niet voor Adam's overtreding”. De mensch heeft een vrijen wil om goed of kwaad te doen. Ongehoorzaamheid brengt smart en bindt ons in de boeien van Satan; gehoorzaamheid brengt vreugde.

Ouderling H. Schotel voerde het woord over geloofsartikel drie: „Wij gelooven dat door het verlossingswerk van Christus alle menschen zalig kunnen worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie”. Er is een goddelijke invloed noodig om ons zalig te maken (te zuiveren). Het hart moet zich echter daarvoor openstellen. Jezus van Nazareth heeft de kanalen geopend waardoor die reinigende invloed (de Geest Gods) kan stroomen; van de hemelsche bronnen naar het onvolmaakte menschenhart.

Br. J. Borger las vervolgens de dertien geloofsartikelen van de Kerk van den Meester voor, waarna het Rotterdamsche zangkoor, onder leiding van Ouderling J. D. Lillywhite, „If we believe that Christ is risen” (Zoo wij gelooven dat Christus is opgestaan) ten gehore bracht. Zr. L. de Gast verzorgde de orgelbegeleiding.

Ouderling A. V. King eindigde met dankzegging.

Vrijdagavond.

Met „De Boodschap der Zaligheid” werd aangevangen. Ouderling G. van der Waard opende met gebed, waarna de vergadering „Eert den Profeet!” zong.

Br. J. Roelfsema las nu het derde hoofdstuk van het Evangelie naar de beschrijving van Johannes voor, hetgeen o.a. spreekt over de wedergeboorte uit water en Geest.

Ouderling O. van Orden besprak op klare manier het vierde geloofsartikel: „Wij gelooven dat de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie zijn: 1e Geloof in den Heere Jezus Christus; 2e Bekeering; 3e Doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; 4e Oplegging der handen voor de Gave des Heiligen Geestes”. Als de mensch alleen maar berouw over het verledene toont, en niet tracht de wetten en verordeningen van het Evangelie te gehoorzamen, blijft hij nog schuldig. Spr. besloot met een getuigenis.

Zr. T. Hartman en Zr. K. Schoenmaker zongen gezamenlijk: „Getrouwheid”; Zr. W. Leenslag zorgde voor de muzikale begeleiding.

Ouderling John H. Dijkstra gaf een duidelijke uiteenzetting van

ons vijfde geloofsartikel: „Wij gelooven dat een man van God geroepen moet worden door openbaring en door oplegging der handen van degenen die de autoriteit bezitten, om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.”

Het onderwerp van Ouderling A. Holm was het zesde artikel des geloofs: „Wij gelooven in dezelfde organisatie welke in de vroegere kerk bestond, namelijk: Apostelen, Profeten, Herders, Leeraars, Evangelisten, enz.” Spr. deed met nadruk uitkomen hoe deze ambtenaren in onzen tijd noodig zijn om een volmaakte Christelijke kerk te hebben.

Zendingspresident John P. Lillywhite voegde nog enkele woorden toe omtrent de herstelling van het Lagere en Hoogere Priesterschap in het jaar 1829. Het Heilig Priesterschap is van God afkomstig, niet van hoogeschole of universiteiten.

Een dubbel kwartet uit Den Haag zong: „Come Thou, O Joy of Nations” (Kom, O Gij vreugde der volkeren). Broeder P. van Komen zond een dankgebed op.

Zaterdag.

Het grootste gedeelte van den dag werd ingenomen door een inspireerende zendelingenvergadering, waar een zestigtal Ouderlingen aanwezig was. Zendingspresident John P. Lillywhite gaf belangrijke raadgevingen en vermaningen, en liet een scherp licht vallen op de algemeen-heerschende onverschillige houding, die het volk tegenover de Evangelie-boodschap aanneemt. De enkele zielen die naar waarheid zoeken moeten gevonden worden voor het te laat is.

Des avonds hield men een bijeenkomst voor de ambtenaren en ambtenaressen in de verschillende hulporganisaties en de leden van het Priesterschap en de Zustershulpvereniging.

Met „Wij danken U, Heer, voor Profeten” werd aangevangen. Ouderling D. H. van Dam vroeg om de leiding van den Geest des Heeren, waarna Ouderling D. M. Wakefield een solo ten gehore bracht, „De Pelgrims bij het Kruis” geheeten. Ouderling J. F. Kikkert begeleidde op het orgel.

Vervolgens las Br. G. Moen de laatste 20 verzen van 1 Corinthe 12 voor. Hierin wordt duidelijk gemaakt hoe het lichaam van Christus (Zijne Kerk) vele leden (mannelijke en vrouwelijke ambtenaren) heeft, die alle noodig zijn.

Na enkele woorden van inleiding door Ouderling J. Vernon McGrath, de president van het Rotterdamsche district, voerden als vertegenwoordigers van de verschillende gemeenten in genoemd district, meerdere Ouderlingen het woord, in korte woorden de toestanden in hun arbeidsveld schetsend. De rapporten waren zeer gunstig.

In dien tusschentijd vergaderden de bijenhoudsters in een apart

vertrek onder leiding van Ouderling R. M. Davey, Overziener der O. O. V. Een uitstekende geest werd genoten en nuttige aanwijzingen werden ontvangen.

Na het gezamenlijk zingen van „Wij zijn trouwe werkers” onderriichte Zendingspresident John P. Lillywhite de aanwezigen in ernstige; doch hoopvolle woorden.

Ten slotte werd „Zegenbede” gezongen, waarna Br. W. de Gast de vergadering besloot met een bede van dankzegging.

Zondag.

De ochtendvergadering in het Nutsgebouw ving aan met het zingen van „Cumorah”. Ouderling R. Springer opende met gebed. Het Rotterdamsche zangkoor onder leiding van Ouderling J. D. Lillywhite zong vervolgens „Daughter of Zion” (Dochter Zions). Bij Zr. L. de Gast berustte de orgelbegeleiding. Na enkele inleidende woorden van districtspresident J. Vernon McGrath las Br. Th. J. van den Berghe het 29ste hoofdstuk van 2 Nephi voor, inhoudende dat de Heere, behalve tot de Joden, ook nog tot de andere stammen Israëls heeft gesproken.

Ouderling G. W. Esplin, president van het district Utrecht, besprak het zevende geloofsartikel der Kerk: „Wij gelooven in de gave van Talen, Profetiën, Openbaringen, Gezichten, Gezondmakingen, Uitlegging der talen, enz.” Spr. haalt als voorbeelden dezer gaven van den Geest o. a. aan den droom van Jozef en de visioenen aan Paulus, Petrus en Johannes. Daar het „volmaakte” nog niet is gekomen, en wij nog zien „door eenen spiegel in eene duistere rede” (1 Cor. 13) zijn deze teekenen, die natuurlijkerwijs het ware geloof volgen, nog te verwachten. Dat zij in de moderne Christenheid niet algemeen voorkomen, wijst op afwezigheid van het ware geloof.

Ouderling P. B. J. van Leeuwenburg gaf een uiteenzetting van enkele voorname grondstellingen uit den Bijbel, o.a. van den vrijen wil van den mensch. De geschiedenissen in den Bijbel zijn geschreven opdat de menschen gelooven zouden in Jezus de Christus, en door dat geloof behoudenis vinden. „Wij gelooven in den Bijbel als het Woord van God, in zooverre als hij nauwkeurig vertaald is; wij gelooven ook in het Boek van Mormon als het Woord van God”. Na een kort overzicht van het gebeuren in de Christelijk Kerkgeschiedenis, na den dood der eerste Apostelen, gegeven te hebben, eindigde spr. met een aansporing tot onderzoek in de leeringen dezer Kerk.

Het Rotterdamsche zangkoor onder leiding van Ouderling J. D. Lillywhite bracht de hoorders opnieuw in vervoering met het zingen van „Arouse o Ye Mortals!” (Ontwaakt, o Gij Stervelingen!). Zr. L. de Gast begeleidde op het orgel.

Ouderling J. F. Kikkert sprak over het tiende geloofsartikel der

Kerk: „Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der Tien Stammen; dat Zion zal gebouwd worden op het westelijk vasteland, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren, en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen.” De geschiedenis der verstrooiing van de stammen Israëls werd herhaald, eveneens werd de aandacht van het gehoor gevestigd op de voorspellingen ten aanzien der wedervergadering.

Ouderling G. van der Waard legde in de eerste plaats den nadruk op de ziel-voedende waarde van het Evangelie. Spr. noemt enkele verkeerde denkbeelden die in de Christelijke wereld in zwang zijn, en verhaalt tenslotte enkele treffende voorvallen uit zijn leven, die voor hem aanwijzingen zijn betreffende den goddelijken oorsprong van het „Mormonisme”.

Br. M. Rodrigo deed voorlezing van de dertien artikelen des geloofs.

Het Rotterdamsche zangkoor zong „O zalige gemeenschap” en „De stemme Gods wordt weer gehoord”, waarna Br. A. D. Jongkees een dankgebed opzond.

Dien namiddag, nadat de vergadering „De Dag der Bevrijding” gezongen had, vroeg Ouderling D. H. van Dam om de leiding van den Geest des Allerhoogsten. Het Haagsche zangkoor, onder leiding van Zr. T. Hartman, deed „I am nearing the City” (Ik nader de Stad) hooren. Zr. A. Hornes begeleidde op het orgel.

De autoriteiten van de Kerk en de Zending werden aan de vergaderden voorgesteld en door opsteken der handen ondersteund.

Br. J. Bertram las Mattheüs 22 : 1-23 voor, waar gesproken wordt over de gelijkenis van het bruiloftsmaal en de schatting aan den keizer.

Ouderling H. J. Noorda besprak het elfde geloofsartikel: „Wij eischen het recht om den almachtigen God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle menschen hetzelfde toe; laat hen aanbidden hoe, waar, of wat zij ook willen”. Het onderscheid tusschen de ontwerpen van Satan en Christus, in het voortbestaan ingediend, werd duidelijk uiteengezet.

Het Haagsche zangkoor, onder leiding van Zr. T. Hartman, bracht „De Blijde Boodschap” ten gehooore. Zr. A. Hornes zorgde voor een passende orgelbegeleiding.

Ouderling Ira Z. Ward, president van het Groningsche district, kreeg nu het woord over artikel twaalf: „Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten”. Met vele aanhalingen uit den Bijbel toonde spr. aan hoe de Heere het volk gebod om hun overheden te gehoorzamen. Dat ook de Apostelen de openbare ambtenaren onderdanig waren, bewees spr. uit Handelingen 23.

Ouderling Th. de Vries, pas van een ernstige ziekte hersteld, spoorde de leden aan om het Évangelië gehoorzaam te zijn, en sprak zijn getuigenis uit.

Nadat het Haagsche zangkoor zeer schoon „Heden” gezongen had, eindigde Ouderling G. E. Hill met dankzegging.

Met het opgewekt zingen van „Komt, Heil'gen komt!” werd de laatste bijeenkomst dezer conferentie, op Zondagavond, ingezet. Ouderling J. van Haren vroeg in gebed om de leiding van den Geest des Heeren. De gecombineerde koren van Rotterdam en Den Haag zongen Schubert's „Serenade”, onder leiding van Ouderling J. D. Lillywhite. Bij Zr. L. de Gast berustte de orgelbegeleiding. Vervolgens deed Br. B. van Raamsdonk voorlezing van het dertiende hoofdstuk uit 1 Korinthe.

Ouderling J. D. Lillywhite, als eerste spreker, besprak in het kort eenige zeer voorname punten waarin de Heiligen der Laatste Dagen gelooven. Het eerste visioen van den Profeet Joseph Smith, de bezoeken van den Engel Moroni, van Johannes den Dooper, Petrus, Jacobus en Johannes, van Mozes, Élias en anderen, werden genoemd, en het gewicht van elk dier gebeurtenissen verklaard. De Heiligen der Laatste Dagen gelooven in het letterlijk (goddelijk) Zoonschap van Christus, en dat Hij de opstanding der dooden heeft teweeggebracht. Zij gelooven ook in de macht van het gebed, zoo dit gepaard gaat met een levend geloof. Met een bede dat allen een begeerte mocht hebben om naar deze dingen te leven, sloot spr.

Na het zingen (door allen) van „Doe wat recht is”, kreeg Ouderling J. Vernon McGrath, president van het Rotterdamsche district, het woord over „wat verwacht moet worden van de ware leden van Christus' Kerk”. Het is recht een volk te oordeelen naar zijn idealen en aspiraties. Ons streven als Heiligen der Laatste Dagen is om volmaakt te worden in goddelijke eigenschappen. In verband hiermede leest spr. het dertiende geloofsartikel. Tenslotte legde spr. er den nadruk op, hoe wij rein en edel in gedachten moeten zijn.

Zuster T. Hartman en Ouderling J. D. Lillywhite vergastten de aandachtige luisteraars op een duet.

President John P. Lillywhite der Nederlandsche Zending, als laatste spreker, wees er in de eerste plaats op, dat de in deze conferentie zoo verdienstelijk uiteengezette geloofsartikelen als vanzelfsprekend niet alles kunnen bevatten wat de Heiligen der Laatste Dagen gelooven. „Wij gelooven dat de Heere nog vele groote en voorname dingen zal openbaren aangaande Zijn Koninkrijk”. Vervolgens wijdde spr. den beschikbaren tijd aan de bespreking van hetgeen geschiedde in resp. den Hof van Eden en den Hof van Gethsémané. In het kort gezegd, in de gebeurtenissen die zich in den Hof van Eden voordeden, openbaarde zich de wil van den

mensch, zooals die in tegenstrijd was met dien van God. In den Tuin van Gethsémané daarentegen bracht de Verlosser der menschheid het zwaarste offer, zeggende tot Zijn Vader: „Niet mijn wil, doch Uw wil geschiede”. De Zoon des Menschen deed Zijn wil harmoniëeren met dien van den Allerhoogste. Hij dronk den bitteren beker, hetgeen niet zoozeer de lichamelijke dood was, doch veeleer de ellende van de zonden der gansche menschheid. Zeer schoon werd verklaard hoe, door het volgen van den Wil van God, leven, verlossing en zaligheid tot ons is gekomen.

Als treffend besluit zongen koren en vergaderden gezamenlijk het „Hosannah Anthem” en „God's Geest brandt in 't harte”.

Ouderling S. Vuijk zond een bede van welgemeenden dank op.

Ons rest nog om aan beide zangkoren, aan hun leider en leidster, en voorts aan alle medewerkenden de erkentelijkheid te betuigen van allen die door hun verrichtingen zoozeer hebben genoten.

Den volgenden Maandagavond hebben de Bijenkorfmeisjes uit Rotterdam en Den Haag een programma-avond gegeven. De belangstelling was groot, en de inhoud der verschillende nummers, benevens de wijze van uitvoering, verdienen werkelijk niets dan lof.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor muziek, zie „De Ster” van 15 December 1928.

AVONDMAALVERS VOOR FEBRUARI 1929.

Om Jezus' wil, geef zegen, Heer;
 Och, dat wij waardig nemen weer,
 De teek'nen van het vleesch en bloed
 Van onzen Heiland, Redder, God.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR FEBRUARI 1929.

Johannes, Hoofdstuk 14, Vers 15.

Indien gij Mij liefhebt, zoo bewaart Mijne geboden.

WIJZIGING TELEFOONNUMMER.

Vanaf den 19en Januari a.s. zal het telefoonnummer van de Nederlandse Zending, Crooswijksche singel 16b, te Rotterdam, zijn: 53099. Voor het oude nummer (3099) wordt dus een „vijf” geplaatst. Met het oog op een vlotte afhandeling van zaken verzoeken wij belanghebbenden hiervan nota te nemen.
